

Božič prihaja . . .

Manica Komanova

Božič prihaja in mraz, sneg in led prihajata z njim. In vendar se tako iskreno veselimo tega največjega praznika in kljub ostri zimi nam je tako toplo pri srcu.

Obletnico rojstva Gospodovega praznujemo vsak po svoje, z različnimi občutki. Dočim se ti, ljuba mladina, raduješ jaselec, božičnih daril in drugih dobrin, slavimo mi odrasli to sveto bajno noč z blaženimi spomini. S spomini na ono minulo srečno dobo, ki jo zdaj preživljaš ti, mladi naš rod.

Ali je mogoče, da je odplulo v večnost že toliko let...? Saj mi vse tisto lepo stopa pred dušo tako živo, kakor da se je zgodilo šele včeraj...

Stric Gašper! Davno že spi spanje pravičnih in vendar ga vidim. Vsega kakor je bil. Rdečeličen, sivolas, postave visoke, malce upognjene, na glavi pa polhovko, potisnjeno precej na levo stran. Stoji na klopi in se steza v kot, kjer bodo kmalu čepele jaselece. Pripravlja ogrodje, meri in pribija. Otroci se drenjamo okrog mize, strižemo in lepimo pastirčke. Stric se večkrat ozre na naše delo ter nas pohvali ali pograja. Kakor kdo zasluži.

V hišo stopi hlapec Ožbalt. Malomarno vrže oči v kot, se okrene in pritisne obe dlani tesno k topli peči.

»Ožbalt,« zakliče stric, »stopi tja gori v gozdiček po nekaj mah! Vse drugo pri jaseclah je lahko iz lesa in papirja, za hlevček pa mora biti sveži mah.«

»Saj nisem neumen,« se odreže hlapec in niti glave ne obrne pri tem. »Ne ljubi se mi brskati po zmrzlem snegu. Naka, meni že ne.«

Da ste tedaj videli strica. Košate obrvi so mu zrasle in ježno je zakričal:

»Duša poganska, ti se upiraš? Še celo neumna žival je postiljala Kristusu, ti človek, pa se zoperstavljaš. Da te le sram ni!«

Ožbalt se je ustrašil hudega strica. Grdo je pogledal nas vse, vzela iz zapečka toplejši suknjič ter se godrnjaje odpravil na pot.

»Stli-tlicek,« je zajeceljal mali Bine, »ali so les zivali po-postiljale Klistusu?«

»Jej, jej, striček« smo zaprosili vsi, »povejte nam tisto! Lepo prosimo! ali je bilo res?«

Stric je bil takoj ves dober. Še vedno stoječ na klopi, je sedel na mizo, pomaknil polhovko še bolj na levo in pričel:

»Res je bilo, res. Ko je Jožef hodil z Marijo po betlehemskelem mestu in prosil prenočišča, se ju živa duša ni hotela usmiliti. Vsa premražena sta se potem zatekla v borni hlev. Tam se je rodil Kristus in ko ga je božji rednik hotel položiti v jasli, je na svojo veliko žalost opazil, da so jasli prazne. Iz te stiske so ga rešile živali. Osel, vol in ovca so posegli z gobci v žlebove, zgrabili nekaj krme ter jo vrgli v jasli. Tudi zajčki so prinesli svoj del. Nato se je kar samo od sebe odprlo okno in v hlev so se vsuli razni ptički, noseč v kljunčkih slame in bilke, katere so spuščali v jasli.

Na okno je priletela tudi kukavica in se nemo zazrla v sveto družino. Tedaj ji reče Marija:

»Ptica kukavica, prinesi še ti nekaj bilk za posteljco božjemu detetu!«

Kukavica se pa oglasi ošabno:

»Kuku — ne maram. Jaz znašam bilke samo za svoje gnezdo in skrbim le za svoj rod. Kuku.«

O, trdosrčna in ohola ptica, ki se ne usmiliš ubogega deteta.« vzdihne Marija. »Naj te zadene šiba božja! Nič več ne boš gradila gnezdeca in tudi svojega rodu ne boš vzgajala.«

Kukavica je vsa plašna odletela in kazen božja je šla za njo. Od tedaj namreč kukavica ne plete gnezda, nego znese jajce v tuje gnezdo. Njene mladiče ji morajo vzgajati drugi ptiči.«

Tako nam je pripovedoval stric Gašper. Jaz pa to podajam vam, ljubi moji Zvončkarji, ter vam iskreno želim, da bi letošnji božič preživeli prav srečno in zadovoljno!

Ura.

*Ti-ka ta-ka
ura vsaka
meri čas.*

*Ti-ka ta-ka
brez koraka
vodi nas.*

*Ni življenja
ni trpljenja
brez sladu,*

*ni brstenja
ne cvetenja
brez sadu.*

*Ti-ka ta-ka
ura vsaka
meri čas.*

*Ti-ka ta-ka
prikoraka
smrti po nas.*